

РЕШЕНИЕ

№ 284

гр. София, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12628** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/ и чл. 4, ал. 6 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление /Наредбата/.

Образувано е по жалба на Д. Й. И. от [населено място] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/920 от 20.10.2021 г. на Директора на Дирекция Социално подпомагане – Л., с която на Д. Й. И. е отказана целева помощ за отопление с топлоенергия на основание чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. на Министъра на труда и социалната политика, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП, потвърдена с Решение № 22-РД06-0387 от 16.11.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град. С жалбата твърди, че посочените наследствени имоти не са дадени под наем за да са източник на доходи, не са основание за отказ на помощта за отопление. Моли за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от майка си Н. И., с пълномощно по делото, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - Директор на Дирекция „Социално подпомагане” – Л., чрез процесуален представител оспорва жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В съответствие с чл. 13, ал. 1 от ЗСП, във вр. с чл. 4, ал. 1 Наредбата жалбоподателят е подал на 11.10.2021 г. с вх. №ЗСП/Д-С-ЛЦ/920 в Дирекция „Социално подпомагане“ - Л. заявление-декларация за отпускане на целева помощ за отопление с топлоенергия. Същият е установено, че притежава ЕР на ТЕЛК с 90 и над 90% трайно намалена работоспособност с чужда помощ. В заявлението-декларация жалбоподателят И. е декларираше, че живее сам в общинско жилище и притежава 1/6 ид.ч. от жилищен имот след смъртта на баща му. По повод подаденото заявление-декларация е извършена социална анкета, направени са съответните служебни справки и е изготвен социален доклад, в който са отразени констатираните от социалната анкета обстоятелства. От извършената социална анкета е установено, че жалбоподателят живее сам в общинско жилище. От предоставена служебна информация от Столична община „Дирекция общински приходи“ е установено, че И. е собственик на недвижим имот в [населено място], [улица], [жилищен адрес] също така е собственик на недвижим имот в [населено място], [улица], №12. Двата имота са декларирани от него в Столична община „Дирекция общински приходи“ през м. октомври 2020 г. В социалния доклад е направено предложение за отказ на целева помощ за отопление, тъй като жалбоподателят е собственик на два недвижими имота, които могат да бъдат източник на доход. Въз основа на социалния доклад, със Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЦ/920 от 20.10.2021 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., на Д. Й. И. е отказана целева помощ за отопление за отоплителен сезон 2021/2022 г. с мотив: „На основание чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП - семейството притежава недвижимата собственост и/или идеални части от нея, която може да бъде източник на доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството“.

Заповедта е оспорена по административен ред от И.. С Решение № 22-РД06-0387 от 16.11.2021г. на Директора на РДСП – С.-град е отхвърлена жалбата на Д. Й. И. от [населено място] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/920 от 20.10.2021 г. на Директора на Дирекция Социално подпомагане – Л., с която е отказана целева помощ за отопление с топлоенергия.

Въз основа на тази фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съдът приема, че оспорената Заповед е издадена от компетентен административен

орган по чл. 13, ал. 2 ЗСП. Обективирана е в писмена форма и е мотивирана съгласно изискването на чл. 13, ал. 3 от ЗСП. Преди постановяването и е проведена социална анкета и е изготвен социален доклад съгласно изискването на чл. 4, ал. 3 от Наредба № РД-07-5/16.05.2008 г.

Предвид изложеното настоящият състав счита, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 13 от Закона за социално подпомагане социални помощи се отпускат въз основа на заявление-декларация, подадено от нуждаещия се или от упълномощено от него лице. Социалните помощи се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или от упълномощено от него лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета - чл. 13, ал. 2 от ЗСП, като право на социално подпомагане имат лица и семейства, които отговарят на определени условия, регламентирани в Правилника за прилагане на закона за социалното подпомагане и Наредба № РД-07-5 /16.05.2008г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление /ППЗСП/.

Кръгът на лицата, които имат право да получават целеви социални помощи е определен в чл. 2 ал. 1 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008г. Съгласно цитираната разпоредба право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата-декларация е по-нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление и отговарят на условията по чл. 10 и 11 от ППЗСП.

От горното следва изводът, че за да отговаря дадено лице на условията за отпускане на целева помощ е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки - средномесечния доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на заявлението-декларация да е по-нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление и лицето да отговаря на условията на чл. 10 и 11 от ППЗСП. Съгласно §3 от ДР на Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008г. „диференциран минимален доход за отопление" е индивидуалната граница за достъп до целева помощ за отопление за всяко лице съобразно възрастта, семейното положение и здравословното състояние, определена по реда на чл. 2, ал. 4 от Наредбата.

В конкретния случай целевата помощ за отопление с топлоенергия на лицето е отказана с оглед на това, че жалбоподателят не отговаря на условията на посочената по-горе Наредба във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП, тъй като собственик на недвижими имоти. В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 ППЗСП не е предвидено от имота реално да се получават доходи, а само да съществува обективна възможност такива доходи да бъдат реализирани от вещта. Не е предвиден и конкретен начин, по който имотът може да бъде източник на доходи, от което следва, че такива могат да бъдат както продажната цена на имотите, така и сумата от отдаването им под наем или възможността на жалбоподателя да се разпорежи с тях по друг възмезден начин. Наличието на правото на собственост в патримониума на лицето обуславя възможността му да се сдобие с допълнителни доходи, от продажба, респективно,

наем.

Съдът намира, че е налице основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 ППЗСП, мотивирало административният орган да откаже предоставянето на целева помощ за отопление. От събраните по делото доказателства се установяват фактическите обстоятелства, посочени като мотиви на заповедта. Отказът е съобразен с целта на Закона за социалното подпомагане, като такова да се предоставя единствено на граждани, които без помощта на друго не могат да задоволят своите основни жизнени потребности чрез труда и доходи от имуществото им, така че за тях се явяват изчерпани всички възможности за самоиздръжка и издръжка от лицата. Социалните помощи са предназначени да подпомогнат само тези граждани, които са в изключително критично положение, което не им позволява да задоволят сами своите основни жизнени потребности, в т.ч. отопление, не и тези които, макар със затруднение, могат сами да ги задоволят. Границата между тези категории е очертана с нормативно с предвидените условия за отпускане на отделените видове социални помощи. Задължение на органите за социално подпомагане е стриктно да я съблюдават във всеки един отделен случай, отпускайки социалните помощи единствено на лица, за които законът е преценил, че са най-нуждаещи се.

По изложените съображения, съдът намира, че Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/920 от 20.10.2021 г. на Директора на Дирекция Социално подпомагане – Л., потвърдена с Решение № 22-РД06-0387 от 16.11.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град, за валидно и законосъобразно издадена.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, 36-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Й. И. от [населено място] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/920 от 20.10.2021 г. на Директора на Дирекция Социално подпомагане – Л., потвърдена с Решение № 22-РД06-0387 от 16.11.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: